

4 SKUTEČNÁ ČI ZDÁNLIVÁ KONKURENCE PRÁVA PROTI NEKALÉ SOUTĚŽI A PRÁVNÍ ÚPRAVY NA OCHRANU OSOBNOSTI A DOBRÉ POVĚSTI PRÁVNICKÝCH OSOB?

Uvedení a šíření pravdivé informace o podnikateli může za určitých okolností představovat neoprávněný zásah do několika různých právem chráněných zájmů. Kromě ochrany majetkových zájmů podnikatele jde především o veřejný zájem na ochraně zdravého soutěžního prostředí, zajištění nerušeného výkonu práva podnikat, veřejný zájem na ochraně spotřebitelů a dále pak veřejný zájem na ochraně osobnosti a jejích složek (důstojnosti, pověsti, cti, soukromí). V rámci pozitivního práva jsou tyto odlišné povahy veřejných zájmů vtěleny do právní úpravy proti nekalé soutěži a ochrany osobnosti, resp. dobré pověsti a soukromí právnické osoby. Oběma těmito právními institutům a konfliktu jimi chráněných zájmů zvláště se svobodou projevu, včetně možných nároků z nich plynoucích, jsme se již věnovali samostatně v předchozích kapitolách. Jak jsme přitom současně průběžně zdůrazňovali, šíření pravdivé informace může potenciálně naplnit kvalifikační podmínky obou deliktů, a tyto tak stojí v konkurenci. Na vzájemný poměr těchto dvou deliktů je proto třeba zaměřit se blíže.

4.1 Vzájemný vztah práva proti nekalé soutěži a osobnostních práv včetně práva na ochranu dobré pověsti a soukromí právnických osob

Ačkoliv se právní ochrana před nekalou soutěží a ochrana osobnostních práv v praxi setkávají v řadě skutkových situací, čehož příkladem je právě neoprávněné šíření pravdivých údajů o podnikateli, k tomuto střetu dochází spíše „mimoděk“, neboť obě právní úpravy vycházejí historicky i teoreticky z jiných základů. Zatímco

ochrana osobnostních práv se formovala na přirozenoprávní bázi moderních civilněprávních kodifikací jako projev ústředních hodnot soukromého práva,³⁵³ ochrana proti nekalé soutěži má ve svém současném pojetí³⁵⁴ mladší kořeny vycházející z určitého poučení s existencí volné hospodářské soutěže v prostředí vrcholící průmyslové revoluce. Ochrana osobnosti tak (ve svém širokém smyslu) účelově směřuje k vlastnímu právnímu naplnění hodnoty lidství³⁵⁵ a zamezení jakýchkoliv jednotlivých neoprávněných zásahů do mnohorozměrné integrity člověka. Naproti tomu sledovaným účelem právní úpravy ochrany proti nekalé soutěži je zajištění kvality (poctivosti, férovosti) hospodářské soutěže jakožto veřejného statku a zamezení takových jednání, které do této hodnoty v jednotlivých případech (ať již vlastních soutěžitelů nebo vývojově později zdůrazňovaných spotřebitelů) zasahují.³⁵⁶ Tento rozdílný účel odůvodňuje existenci obou těchto právních institutů, které tak společně vedou k současnému naplnění obou významných veřejných zájmů.

Z podstaty společensko právních poměrů je nicméně dáno, že nepoctivá jednání v hospodářské soutěži (zde šíření pravdivých informací o podnikateli v podobě zlehčování) mohou být v některých případech zaměřena na jiného soutěžitele, nejčastěji konkurenta, kterému mohou být způsobitelná přivodit újmu. Právě tyto situace řazené pod tzv. agresivní obchodní praktiky³⁵⁷ jsou místem, kde se obě právní úpravy protínají, ačkoliv každá tzv. z jiného směru. Soutěžitel je tak vybaven nárokem z titulu nekalé soutěže směřujícími k narovnání soutěžního prostředí a odčinění způsobené újmy, současně však nemůže být zbaven svých osobnostních práv a nároků plynoucích z jejich porušení, neboť i zásahy související s podnikáním mohou snižovat jeho důstojnost nebo vážnost ve společnosti.³⁵⁸

Vztah obou právních úprav lze proto přirovnat k pomyslným množinám se společným průnikem. Aby tento průnik získal konkrétní obrysy, je třeba **porovnat obě právní úpravy** (tzn. právní ochranu proti nekalé soutěži a ochranu osobnostních práv, resp. pověsti či soukromí právnické osoby), což provedeme z těchto základních kvalifikačních hledisek:

- osoby rušitele,
- povahy jednání a
- sféry projevu zásahu.

³⁵³ KNAP, K. *Ochrana osobnosti podle občanského práva*. 4. vyd. Praha: Linde, 2004, s. 37–57; DOLEŽAL, T., DOLEŽAL, A. In MELZER, F. a kol. *Občanský zákoník: velký komentář. Svazek I, § 1–117*. Praha: Leges, 2013, s. 503–508.

³⁵⁴ Zde máme na mysli opuštění kazuistických norem a úpravu obecné generální klauzule nekalé soutěže v Pařížské úmluvě z roku 1883. K tomu blíže HAJN, P. *Komunitární a české právo proti nekalé soutěži: (vybrané kapitoly)*. Brno: Masarykova univerzita, 2010, s. 11–13.

³⁵⁵ Rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 1586/09.

³⁵⁶ Podrobně k vývoji nekalé soutěže viz HAJN, P. *Komunitární a české právo proti nekalé soutěži: (vybrané kapitoly)*. Brno: Masarykova univerzita, 2010, s. 9–38; VEČERKOVÁ, E. *Nekalá soutěž a reklama: (vybrané kapitoly)*. Brno: Masarykova univerzita, 2005, s. 13–31.

³⁵⁷ ONDREJOVÁ, D. *Nekalá soutěž v novém občanském zákoníku. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 201.

³⁵⁸ Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2006, sp. zn. 30 Cdo 1310/2005.

4.1.1 Osoba rušitele

Podstatným rozdílem, který se promítá do dalších úvah, je samo **právně-teoretické zakotvení obou rovin ochrany**. Osobnostní práva jsou v tradiční soukromoprávní koncepci vystavena jako absolutní práva, tzn. taková, která působí *erga omnes*, a vyjadřují tak povinnost všech ostatních osob je vždy respektovat. Naopak právo proti nekalé soutěži vychází z principu relativních práv, tzn. takových, které vznikají pouze za určitých okolností a pouze *inter partes*. V tomto ohledu tak lze obě úpravy přirovnat s jistým zjednodušením k systému tzv. absolutní a relativní ochrany, který bývá obvykle teoreticky³⁵⁹ i judikatorně³⁶⁰ rozlišován v případě ochrany obchodní firmy.³⁶¹

Ačkoliv tato distinkce může mít teoreticky více právních projevů, nejvýrazněji se projevuje v rozlišení toho, jaký subjekt se může neoprávněného zásahu dopustit.

V „paradigmatu“ **práva proti nekalé soutěži** je nutným a postačujícím předpokladem uplatnění tohoto systému ochrany naplnění podmínek generální klauzule ve smyslu § 2976 odst. 1 obč. zák. Pro stanovení, zda se konkrétní subjekt může stát rušitelem hospodářské soutěže, je klíčové naplnění první podmínky generální klauzule, tedy aby (kromě dalšího) k zásahu došlo v rámci „jednání v hospodářském styku“. Podrobným vymezením této podmínky jsme se již zabývali blíže v kapitole 1, zde pouze stručně zopakujeme, že vyjadřuje specifickou povahu (kvalitu) vztahu rušitele k ostatním subjektům, čímž současně zužuje rozsah možných subjektů, které by jinak podmínky nekalosoutěžního jednání mohly naplnit. Pro naplnění této podmínky není rozhodné, kdo se jednání v hospodářském styku dopouští (zda je to soutěžitel, tzn. obvykle podnikatel, nebo odlišný subjekt), nýbrž pouze to, zda je zainteresován (má zájem nebo motiv) na výsledku soutěže, tj. konkurenčního boje dvou či více soutěžitelů.³⁶² K tomu přistupuje shodně i judikatura Nejvyššího soudu: „Pro úvahu, zda jednání konkrétního subjektu je jednáním v hospodářské soutěži, není rozhodné, že jde o podnikatele, nýbrž to, zda šlo o jednání uskutečněné za účelem soutěžního záměru, a nikoliv záměru jiného.“³⁶³

³⁵⁹ ŠTENGLOVÁ, I. a kol. *Obchodní zákoník: komentář*. 13. vyd. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 31.

³⁶⁰ Např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 9. 7. 2018, sp. zn. 23 Cdo 1175/2018; rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2008, sp. zn. 32 Odo 1729/2006.

³⁶¹ Obchodní firmě náleží ochrana prostřednictvím dvou základních prostředků. Jako základní se jeví ochrana dle § 423 odst. 2 obč. zák., která představuje ochranu absolutní. Podnikateli, který užil firmu po právu poprvé, náleží ochrana před všemi neoprávněnými zásahy do výkonu práva k jeho firmě. To platí bez ohledu na to, zda k zásahu došlo v okamžiku aktivního využívání jeho práv. Kromě této absolutní ochrany náleží podnikateli i ochrana obchodní firmy dle ustanovení o nekalé soutěži, která představuje ochranu relativní a „aktivuje se“ pouze v případě, kdy dojde k naplnění všech podmínek generální klauzule nekalé soutěže, popř. i podmínek konkrétní skutkové podstaty nekalé soutěže (zejména vyvolání nebezpečí záměny dle § 2981 obč. zák.) – k tomu blíže ŠTENGLOVÁ, I. a kol. *Obchodní zákoník. Komentář*. 13. vyd. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 31.

³⁶² Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2007, sp. zn. 32 Odo 229/2006.

³⁶³ Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23. 10. 2003, sp. zn. 29 Odo 106/2001.

Převážná většina jednání spočívajících v šíření informací způsobilých přivodit újmu podnikateli však naplní dále znaky zvláštní skutkové podstaty zlehčování soutěžitele, jejíž zákonná dikce v § 2984 odst. 1 obč. zák. jako jednu z podmínek uvádí, že tím, kdo se dopouští zlehčování, je pouze „soutěžitel“. V případě šíření pravdivých údajů ovšem předmětné ustanovení § 2984 odst. 2 obč. zák. s pojmem „soutěžitel“ nepracuje. Toto opomenutí specifikace rušitele je třeba vykládat tak, že v případě uvedení a rozšiřování pravdivých údajů lze předpokládat naplnění zvláštní skutkové podstaty zlehčování soutěžitele pravdivými údaji i osobou odlišnou, děje-li se tak v hospodářském styku.³⁶⁴

V případě nekalosoutěžního zlehčování soutěžitele pravdivými údaji se tak rušitelem nemůže stát kdokoliv, ale pouze takový subjekt, jehož jednání je soutěžně orientováno a vedeno aktivní snahou dosáhnout určitého ovlivnění výsledku hospodářské soutěže.³⁶⁵ Půjde tedy nejen o vzájemně konkurující si podnikatele, u nichž lze naplnění této podmínky obvykle předpokládat, nýbrž v hospodářském styku půjde i např. o spolek nebo o organizační složku státu (samosprávy) vystupující aktivně proti určitému konkrétnímu soutěžiteli (a to buď samostatně, anebo jako tzv. osoba pomocná jednající v soutěžním zájmu jiného soutěžitele), byť s užitím toliko pravdivých údajů.

V rovině **ochrany osobnostních práv nebo dobré pověsti nebo soukromí právnické osoby** tomu je zcela opačně, neboť zásahu do těchto práv se může dopustit „každý“, tedy fyzická i právnická osoba nebo stát,³⁶⁶ a to bez ohledu na vztah či postoj ke kritizovanému. Východiskem je zde totiž právě výše popsáná absolutní povaha těchto práv.

Jde-li tak o toto zkoumané hledisko, platí závěr, k němuž lze doslovně odkázat na odůvodnění rozhodnutí Vrchního soudu v Praze: „Pro posouzení, zda vytýkané jednání je neoprávněným zásahem do dobré pověsti právnické osoby (§ 19 b odst. 3 obč. zák.) nebo nekalosoutěžním jednáním podle § 44 odst. 1 obch. zák., je rozhodné, zda k tomuto jednání došlo mezi soutěžiteli v rámci hospodářské soutěže.“³⁶⁷ Je namístě jen stručně doplnit, že citované rozhodnutí míří na zlehčování soutěžitele nepravdivými údaji, a proto ke kvalifikaci jednání jako nekalosoutěžního užívá definiční znak rušitele jako „soutěžitele“. Jak bylo blíže rozvedeno výše, naplnit znaky skutkové podstaty zlehčování soutěžitele pravdivými údaji může i osoba odlišná od soutěžitele, naplní-li její jednání první podmínku generální klauzule nekalé soutěže, a proto je třeba při kvalifikaci neoprávněného zásahu upustit od znaku „mezi soutěžiteli“.

³⁶⁴ ONDREJOVÁ, D. *Nekalá soutěž v novém občanském zákoníku. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 200.

³⁶⁵ Rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 6. 1999, sp. zn. 3 Cmo 63/98; rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23. 10. 2003, sp. zn. 29 Odo 106/2001; rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 18. 1. 2006, sp. zn. 32 Odo 1642/2005.

³⁶⁶ Srov. rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 11. 2006, sp. zn. 1 Cmo 53/2006.

³⁶⁷ Rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 4. 2001, sp. zn. 3 Cmo 46/2000.

4.1.2 Povaha jednání

Třebaže může tato skutečnost znít v prostředí současné reflexivní společnosti charakteristické rozpadem monopolu vědy na racionalitu a s tím spojené relativizace kategorie „pravdivosti“ anachronicky, právě „pravdivost“ výroku je v případě šíření informací o jiné osobě jedním z nejvýznamnějších kritérií fakticky rozhraničujícím aplikaci právní úpravy práva proti nekalé soutěži a ochrany osobnosti. Současně je však dostatečně zřejmé, že mj. i s ohledem na uvedené společenské jevy se v praxi nemůže jednat, a také nejedná, o bezproblémovou kategorii. Její objektivní dokazování je v praxi nezdědka spojeno s obtížemi danými mj. konkurujícími si způsoby poznání určité skutečnosti, které v některých případech nejsou jednoduše odstranitelné ani provedením znaleckého posudku.³⁶⁸ Přesto se z právně-teoretického pohledu jeví „pravdivost“ výroku při jeho posuzování jako vhodný předmět zkoumání, a to zejména s ohledem na potřebu zachování co nejvyššího možného rozsahu svobody projevu, k jejímuž omezení jinak, při střetu se zájmem na ochraně „kvality“ hospodářské soutěže nebo ochraně osobnosti, dochází. Je-li totiž určitý výrok o jiném podnikateli či osobě pravdivý, lze teoreticky uvažovat nad tím, že takové jednání je „méně závažné“, a tudíž je méně ospravedlnitelné svobodu projevu omezovat, a naopak. Jak jsme však již ukázali, tento závěr může být vysloven pouze v závislosti na povaze veřejného zájmu, s nímž je svoboda projevu v daném případě poměřována.

4.1.2.1 Pravdivé výroky

V případě kvalifikace šíření pravdivého výroku o jiném podnikateli coby nekalosoutěžního jednání platí, že i takové jednání je v prostředí hospodářského styku hodnoceno jako rozporné s dobrými mravy soutěže, a je tedy potlačováno. Šíření pravdivých informací vedené soutěžním záměrem je pak způsobilé naplnit zvláštní skutkovou podstatu zlehčování dle § 2984 odst. 2 obč. zák.

Důvodem tohoto významného omezení svobody projevu je veřejný zájem na udržení kvality a funkčnosti hospodářské soutěže, která by v opačném případě potenciálně přecházela v nekonečící řetězce „krevní msty“, v nichž by si jednotliví soutěžitelé vzájemně vyměňovali mínění jeden o druhém, čímž by však nutně docházelo k oslabování výrobní, redistribuční i vývojové orientace hospodářské soutěže, a fakticky tak k ekonomickým ztrátám celé společnosti.

Zcela odlišné je však nakládání s pravdivými výroky v případě kvalifikace coby deliktu neoprávněného zásahu do osobnostních práv, popř. dobré pověsti nebo soukromí právnické osoby. Pravdivé výroky, které jsou pravdivé a jako takové takto

³⁶⁸ O podnikateli může být např. šířeno, že klame ohledně množství účinné látky ve svém výrobku. V rámci řízení je přistoupeno k dokazování, jsou však předloženy dva vzájemně si odporující znalecké posudky – každý založený na odlišné metodě zjištění dané koncentrace látky. V případě odlišných závěrů dvou různých znaleckých posudků není soud oprávněn posuzovat skutečnosti, k nimž je třeba odborných znalostí, a nemůže tedy posuzovat ani věcnou správnost závěrů znaleckých posudků – k tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2018, sp. zn. 32 Cdo 2197/2016.

na příjemce sdělení působí, nijak nemanipulují údaji či nemají „dehonestiční“ záměr vyvolat rozlišnou a škodlivou interpretaci, zásadně nepodléhají ochraně osobnostních práv podnikatele (§ 81 a násl. obč. zák.) ani ochraně dobré pověsti právnické osoby (§ 135 odst. 2 a násl. obč. zák.). K tomuto závěru se dlouhodobě přiklání i judikatura. Jako příklad za všechny poslouží rozhodnutí Nejvyššího soudu, které se kromě rozlišení výroků na hodnotové soudy a skutková tvrzení zabývá i pravdivostní hodnotou výroků: „... pravdivá informace nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, pokud tento údaj není podán tak, že zkresluje skutečnost, či není natolik intimní, že by odporoval právu na ochranu soukromí a lidské důstojnosti.“³⁶⁹ Výjimkou v tomto ohledu je toliko šíření informací z tzv. intimní sféry člověka, kteréžto naopak obvykle bude hodnoceno jako neoprávněný zásah do jeho osobnostních práv.³⁷⁰

V těchto zcela opačných východiscích lze spatřovat jeden z klíčových rozdílů mezi ochranou soutěžitele dle práva proti nekalé soutěži, které zásadně zakazuje šíření pravdivých údajů (v případě naplnění dalších znaků generální klauzule nekalé soutěže), a ochranou osobnosti, která soutěžiteli ochranu před šířením pravdivých informací neposkytuje.³⁷¹

4.1.2.2 Zavádějící a difamační výroky

Šíření sice pravdivých informací, ale v takovém kontextu či takovým způsobem, že vyvolávají v příjemci informace mylný dojem a jsou difamující, je třeba odlišit od informací „skutečně pravdivých“. Jako takové totiž svým vyzněním jdou nad rámec svého pravdivého základu, který slouží pouze jako důvod vedení nepřiměřené kritiky.

Pro větší názornost lze uvést jako příklad v tomto smyslu skutkový stav, který byl předmětem rozhodování Krajského soudu v Ostravě a následně i Nejvyššího soudu,³⁷² v němž vystupoval podnikatel coby dlužník, kterým se stal pro nezaplacení celé odměny inzertnímu periodiku za zveřejnění reklamy. Věřitel na tuto skutečnost reagoval uveřejněním dvou článků, které dlužníka rozsáhle dehonestovaly. Jeden z těchto článků byl následujícího znění:

„Jakožto slušný člověk by tak jistě učinil, bohužel asi tak velkou částkou nedisponuje. Potkáte-li ho třeba na parkovišti jak vystupuje ze svého auta či u pokladny v supermarketu, poskytněte mu podle svých možností menší finanční obnos (alespoň korunu či dvě). Nevylučujeme, že rád přijme třeba starý papír nebo vratné prázdné lahve. Nedejte se odradit případným odmítnutím. Bude motivováno nejspíše skromností. Vždyť z toho, jak obtížně splácí tak nízký závazek, je zřejmé,

³⁶⁹ Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2007, sp. zn. 30 Cdo 3263/2006.

³⁷⁰ Rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 19. 12. 2007, sp. zn. III. ÚS 346/06; rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 4. 4. 2005, sp. zn. IV. ÚS 146/04; rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 19. 7. 1995, sp. zn. Cdon 24/95.

³⁷¹ „Uveřejnění pravdivé informace nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, pokud tento údaj není podán tak, že zkresluje skutečnost, či není natolik intimní, že by odporoval právu na ochranu soukromí a lidské důstojnosti.“ Z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2009, sp. zn. 30 Cdo 4642/2009.

³⁷² Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2005, sp. zn. 30 Cdo 1872/2004.

jaká je jeho finanční situace. Předem děkujeme jménem pana K., jeho zaměstnanců a rodinných příslušníků.³⁷³

Toto sdělení obsahovalo pravdivý údaj: periodikum skutečně mělo vůči podnikateli pohledávku, jejíž výše nepřesáhla pět set korun. Oznámení pouhé existence dluhu by představovalo šíření skutečně pravdivého údaje, v tomto případě však dle Nejvyššího soudu již užitá formulace, kontext a celkové vyznění sdělení zjevně neúnosným způsobem přesahovaly opodstatněný záměr věřitele a vedly k závěru o snaze periodika danou osobu diskreditovat.³⁷⁴

Jde-li o kvalifikaci těchto „kvazipravdivých“ výroků, právo proti nekalé soutěži postihuje šíření pravdivých informací způsobilých poškodit soutěžitele vždy, jestliže dojde k naplnění podmínek generální klauzule nekalé soutěže. Jestliže se považuje za jednání v rozporu s dobrými mravy soutěže již pouhé šíření „skutečně pravdivých“ informací, logickým argumentem *a maiori ad minus* je nutné, aby nebyla ochrana poskytována ani uvedeným zavádějícím výroky. Podobný výklad je třeba dovodit i v případě skutkové podstaty zlehčování dle § 2984 odst. 2 obč. zák. Pravdivým údajem je tak nutno rozumět „jak údaj ‚skutečně‘ pravdivý, tak údaj sice pravdivý, avšak učiněný v takové souvislosti a s ohledem na takové okolnosti, že deformuje ‚náhled‘ na soutěžitele, tedy údaj zkreslující skutečnost“.³⁷⁵

Takové jednání pak rovněž může představovat neoprávněný zásah do osobnostních práv soutěžitele. Zavádějící a difamační výroky představují specifickou podskupinu neoprávněných zásahů z důvodu jejich nepřiměřené formy i obsahu, a to i přesto, že se v základu jedná o pravdivé informace. Každá právem přípustná kritika se musí vždy pohybovat v mezích nutných k dosažení sledovaného a zároveň společensky uznávaného účelu, musí se vyvarovat všeobecných soudů neopřehných o konkrétní skutečnosti a nemůže nikdy sledovat cíl pomluvy, zostouzení, urážky, příp. skandalizace určité fyzické osoby.³⁷⁶

V těchto případech tedy bude kvalifikace daného jednání v případě obou právních dimenzí obdobná.

4.1.2.3 Nepravdivé výroky

Jak již bylo detailně rozvedeno v kapitole 1 i 2, šíření nepravdivých informací zásadně nebude chráněno svobodou projevu a bude obvykle jako takové naplňovat předpoklady pro kvalifikaci jednání jako nekalosoutěžního deliktu nebo deliktu neoprávněného zásahu do osobnostních práv či do práv na ochranu dobré pověsti a soukromí právnické osoby. To však samozřejmě až v závislosti na naplnění dalších podmínek obou deliktů, které již byly rozvedeny v předchozích kapitolách. Připomeňme však, že je nutné, aby nepravdivost byla určitým způsobem „kvalifikovaná“,

³⁷³ Rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 9. 2001, sp. zn. 23 C 54/2001.

³⁷⁴ Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2005, sp. zn. 30 Cdo 1872/2004.

³⁷⁵ ONDREJOVÁ, D. *Nekalá soutěž v novém občanském zákoníku. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 200.

³⁷⁶ Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2005, sp. zn. 30 Cdo 1872/2004.

tn. musí se týkat určitého relevantního údaje, a to proto, aby vůbec mohlo jít o jednání, které je (v případě nekalé soutěže) způsobilé přivodit újmu nebo (v případě ochrany osobnosti) objektivně způsobilé se daného osobnostního práva dotknout.³⁷⁷

Pokud tedy jde o zkoumané kritérium povahy jednání, potenciální konflikt mezi oběma právními kvalifikacemi nastává při šíření informací o jiném podnikateli v případě šíření zavádějících a difamačních výroků, byť v základu pravdivých, v případě šíření informací nepravdivých, nikoli však v případě šíření údajů „skutečně“ pravdivých.

4.1.3 Sféra projevu zásahu

Vztah mezi oběma úpravami lze dále názorně přiblížit úvahou týkající se sféry podnikatele, do níž může být šířením pravdivé informace o této osobě neoprávněně zasaženo. Již v kapitole 2 jsme v tomto směru ukázali, že pozici určité osoby na veřejnosti lze vnímat v rovině několika oblastí, do nichž tato osoba směřuje svoji aktivitu a do jejichž vnitřních vztahů je různým způsobem včleněna. Takto se v doktríně i judikatuře **odlišuje** sféra intimní, soukromá a veřejná.³⁷⁸ Jejich rozlišení je užitečné zejména s ohledem na posuzování oprávněnosti možných zásahů do pozice a vztahů určité osoby v dané sféře.

Výkon podnikatelské činnosti se obvykle bude dít **ve sféře soukromé**. Tato sféra tak obecně zahrnuje vnější vztahy podnikatele k jeho zákazníkům nebo obchodním partnerům, vnitřní vztahy k zaměstnancům či jiným partnerům, ale i další informace soukromé povahy (např. výše zisků, obchodní marže, přesné složení výrobku apod.).³⁷⁹

Podnikání však může mít určité **veřejné** aspekty, přičemž tyto budou tím vyšší a významnější, čím proslulejší je daný podnikatel nebo jeho činnost nebo čím více zasahuje do veřejných zájmů.³⁸⁰ Může tak jít např. o podnikatele, který je současně vysokým politickým představitelem či představitelem výkonné moci, popř. takového, který na sebe veřejnou pozornost dlouhodobě aktivně a cíleně strhává, aktivně se angažuje v občanské společnosti, vystupuje na sociálních sítích, v médiích apod.,

³⁷⁷ „Zásah je dán pouze tehdy, (1.) jestliže existuje mezi zásahem a porušením osobnostní sféry příčinná souvislost a (2.) jestliže tento zásah v konkrétním případě **přesáhl určitou přípustnou intenzitu takovou měrou, kterou již v demokratické společnosti tolerovat nelze.**“ Z rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 8. 2. 2000, sp. zn. I. ÚS 156/99.

³⁷⁸ Rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. IV. ÚS 23/05.

³⁷⁹ Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2006, sp. zn. 30 Cdo 1310/2005.

³⁸⁰ „... není dána jakákoliv případná zákonná licence, která by se týkala zásahů do osobního soukromí ve formě uvádění skutečností soukromého života. Je tomu tak proto, že skutečnosti týkající se soukromého života jsou zásadně součástí osobního soukromí (vnitřní intimní sféry), a nemohou proto být věci veřejného zájmu (relativní výjimka je připouštěna pouze u osob tzv. veřejného zájmu, avšak jen potud, pokud je uvádění takových skutečností na veřejnosti **v přímé souvislosti s činností** této fyzické osoby ve veřejném životě – konkrétně mají-li význam pro hodnocení schopností a způsobilosti vykonávat veřejnou činnost)“ – rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23. 6. 2011, sp. zn. 30 Cdo 3063/2009.